

בכורות ט:ח – ערכין א:ג

פרק ט – משנה ח

יָצְאוּ שְׁנַיִם כְּאֶחָד, מוֹנֶה אוֹתָן שְׁנַיִם שְׁנַיִם. מִנָּאן אֶחָד, תְּשִׁיעֵי וְעִשְׂרֵי
מִקְלָקְלִין. יָצְאוּ תְּשִׁיעֵי וְעִשְׂרֵי כְּאֶחָד, תְּשִׁיעֵי וְעִשְׂרֵי מִקְלָקְלִין.
קָרָא לְתִשְׁעֵי עִשְׂרֵי וְלְעִשְׂרֵי תְּשִׁיעֵי וְלֹא אֶחָד עֶשֶׂר עִשְׂרֵי, שְׁלֹשֶׁת
מִקְדָּשִׁין. הַתְּשִׁיעֵי נֶאֱכָל בְּמוֹמוֹ, וְהָעִשְׂרֵי מְעֻשָׂר, וְאֶחָד עֶשֶׂר קָרַב
שְׁלָמִים וְעוֹשֶׂה תְּמוּרָה, דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, וְכִי יֵשׁ תְּמוּרָה
עוֹשֶׂה תְּמוּרָה. אָמְרוּ מִשּׁוֹם רַבִּי מֵאִיר, אֵלּוּ הֵיךָ תְּמוּרָה, לֹא הֵיךָ קָרַב.
קָרָא לְתִשְׁעֵי עִשְׂרֵי וְלְעִשְׂרֵי עִשְׂרֵי וְלֹא אֶחָד עֶשֶׂר עִשְׂרֵי, אֵין אֶחָד
עֶשֶׂר מִקְדָּשׁ. זֶה הַכֶּלֶל, כֹּל שֶׁלֹּא נֶעְקַר שֵׁם עִשְׂרֵי מִמֶּנּוּ, אֵין אֶחָד עֶשֶׂר
מִקְדָּשׁ:

הדרן עלך מסכת בכורות! מול טוב!

מסכת ערכין

פרק א – משנה א

הַכֹּל מְעַרְכִּין וְנֶעְרָכִין, נוֹדְרִים וְנִדְרִים, כֹּהֲנִים וְלוֹיִם וְיִשְׂרָאֵלִים, נָשִׁים
וְעִבָדִים. טְמֵטוֹם וְאַנְדְּרוּגִינוֹס, נוֹדְרִים וְנִדְרִים וּמְעַרְכִּין, אֲבָל לֹא נֶעְרָכִין,
שְׂאִינוּ נֶעְרָךְ אֶלָּא זָכָר וְדָאִי וְנִקְבָּה וְדָאִית. חֲרָשׁ, שׁוֹטֵה וְקָטָן, נִדְרִין
וְנֶעְרָכִין, אֲבָל לֹא נוֹדְרִין וְלֹא מְעַרְכִּין, מִפְּנֵי שְׂאִין בָּהֶם דַּעַת. פְּחוֹת מִבֶּן
חֲדָשׁ, נִדָּר אֲבָל לֹא נֶעְרָךְ:

פרק א – משנה ב

הַנְּכָרִי, רַבִּי מֵאִיר אוֹמֵר נֶעְרָךְ אֲבָל לֹא מְעַרְיָךְ.
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, מְעַרְיָךְ אֲבָל לֹא נֶעְרָךְ. זֶה וְזֶה מוֹדִים, שְׁנוֹדְרִין וְנִדְרִין:

פרק א – משנה ג

הַגּוֹסֵס, וְהַיּוֹצֵא לְהַרְגַּ, לֹא נִדָּר וְלֹא נֶעְרָךְ. רַבִּי חֲנִינָא בֶן עֲקִיבָא אוֹמֵר,
נֶעְרָךְ, מִפְּנֵי שְׂדֵמִיו קְצוּבִין, אֲבָל אֵינוֹ נִדָּר, מִפְּנֵי שְׂאִין דְּמִיו קְצוּבִין.
רַבִּי יוֹסִי אוֹמֵר, נוֹדָר וּמְעַרְיָךְ וּמִקְדָּשׁ. וְאִם הִזִּיק, חֵיב בְּתִשְׁלוּמִין:

ערכין א:ד – ב:ג

פרק א – משנה ד

האשה שהיא יוצאה להרג, אין ממתנין לה עד שתלד.
ישבה על המשבר, ממתנין לה עד שתלד.
האשה שנהרגה, נהנין בשערה. בהמה שנהרגה, אסורה בהניה:

פרק ב – משנה א

אין בערכין פחות מסלע, ולא יתר על חמשים סלע. כיצד, נתן סלע
והעשיר, אינו נותן כלום. פחות מסלע והעשיר, נותן חמשים סלע.
היה בידי חמש סלעים, רבי מאיר אומר, אינו נותן אלא אחת.
וחכמים אומרים, נותן את כלם. אין בערכין פחות מסלע, ולא יתר על
חמשים סלע. אין פתח בטועה פחות משבעה, ולא יתר על שבעה עשר.
אין בנגעים פחות משבוע אחד, ולא יתר על שלשה שבועות:

פרק ב – משנה ב

אין פוחתין מארבעה חדשים המעברים בשנה, ולא נראה יתר על שמנה.
שתי הלחם נאכלות אין פחות משנים ולא יתר על שלשה.
לחם הפנים נאכל אין פחות מתשעה ולא יתר על אחד עשר.
קטן נמול אין פחות משמנה ולא יתר על שנים עשר:

פרק ב – משנה ג

אין פוחתין מעשרים ואחת תקיעות במקדש ולא מוסיפין על ארבעים
ושמנה. אין פוחתין משני נבלין ולא מוסיפין על ששה. אין פוחתין משני
חלילין ולא מוסיפין על שנים עשר. ובשנים עשר יום בשנה החליל מפה
לפני המזבח. בשחיטת פסח ראשון, ובשחיטת פסח שני, וביום טוב
ראשון של פסח, וביום טוב של עצרת, ובשמונת ימי החג, ולא היה מפה
באבוב של נחשת אלא באבוב של קנה, מפני שקולו ערב. ולא היה
מחליק אלא באבוב יחיד, מפני שהוא מחליק יפה:

ערכין ב:ד – ג:א

פרק ב – משנה ד

וְעַבְדֵי הַפְּהָנִים הֵיוּ, דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר. רַבִּי יוֹסִי אֹמֵר, מִשְׁפָּחוֹת בֵּית
הַפְּגָרִים וּבֵית צְפָרְיָא וּמֵאֲמָאוֹם הֵיוּ מְשִׁיאִין לְכַהֲנָה.
רַבִּי חֲנַנְיָא בֶּן אֲנָטִיגְנוֹס אֹמֵר, לוֹיִם הֵיוּ:

פרק ב – משנה ה

אִין פּוֹחֲתִין מִשְׁשָׁה טְלָאִים הַמְּבַקְרִין בְּלִשְׁכַּת הַטְּלָאִים, כְּדֵי לְשַׁבֵּת וְלִשְׁנֵי
יָמִים טוֹבִים שֶׁל רֵאשׁ הַשָּׁנָה, וּמוֹסִיפִין עַד לְעוֹלָם. אִין פּוֹחֲתִין מִשְׁתֵּי
חֲצוֹצְרוֹת, וּמוֹסִיפִין עַד לְעוֹלָם. אִין פּוֹחֲתִין מִתְּשַׁעָה כְּנֹרוֹת,
וּמוֹסִיפִין עַד לְעוֹלָם. וְהַצְּלָצֵל לְבַד:

פרק ב – משנה ו

אִין פּוֹחֲתִין מִשְׁנַיִם עָשָׂר לוֹיִם עוֹמְדִים עַל הַדּוֹכָן, וּמוֹסִיפִין עַד לְעוֹלָם.
אִין קָטָן נִכְנָס לְעֶזְרָה לְעַבּוּדָה אֶלָּא בְּשַׁעָה שֶׁהַלוֹיִם עוֹמְדִים בְּשִׁיר.
וְלֹא הָיוּ אוֹמְרִים בְּנֶבֶל וְכֹנֹר אֶלָּא בְּפָה, כְּדֵי לִתְּנוּ תָּבֵל בְּנַעֲיָמָה.
רַבִּי אֱלִיעֶזֶר בֶּן יַעֲקֹב אֹמֵר, אִין עוֹלִין לְמִנְיָן,
וְאִין עוֹמְדִים עַל הַדּוֹכָן, אֶלָּא בְּאַרְץ הֵיוּ עוֹמְדִין,
וְרֵאשִׁיָּהוּ מִבֵּין רִגְלֵי הַלוֹיִם, וְצוּעְרֵי הַלוֹיִם הֵיוּ נִקְרְאִין:

פרק ג – משנה א

יֵשׁ בְּעֶרְכֵין לְהַקֵּל וּלְהַחְמִיר, בְּשִׁדָּה אַחְזָה לְהַקֵּל וּלְהַחְמִיר, בְּשׁוֹר הַמוֹעֵד
שֶׁהַמִּית אֶת הָעֶבֶד לְהַקֵּל וּלְהַחְמִיר, בְּאוֹנֵס וּבַמִּפְתָּה וּבַמּוֹצֵיא שֵׁם רַע
לְהַקֵּל וּלְהַחְמִיר. יֵשׁ בְּעֶרְכֵין לְהַקֵּל וּלְהַחְמִיר. כִּיצַד. אֶחָד שֶׁהֶעֱרִיךְ אֶת
הַנָּאָה שְׁבִי־שְׂרָאֵל וְאֶת הַכְּעוֹר שְׁבִי־שְׂרָאֵל, נוֹתֵן חֲמִשִּׁים סָלַע. וְאִם אָמַר
הָרִי דָמְיוֹ עָלַי, נוֹתֵן אֶת שְׁוִי:

ערכין ג:ב – ג:ה

פרק ג – משנה ב

בשדה אחזה להקל ולהחמיר. כיצד. אחד המקדיש בחולת המחוז ואחד המקדיש בפרדסות סבסטי, נותן בזרע חמור שערים חמשים שקל כסף. ובשדה מקנה, נותן את שויו. רבי אליעזר אומר, אחד שדה אחזה ואחד שדה מקנה. מה בין שדה אחזה לשדה מקנה. אלא שבשדה אחזה נותן חמש, ובשדה מקנה אינו נותן חמש:

פרק ג – משנה ג

בשור המועד שהמית את העבד להקל ולהחמיר. כיצד. אחד שהמית את הנאה שבעבדים ואת הכעור שבעבדים, נותן שלשים סלע. המית בן חורין, נותן את שויו. חבל בזה ובזה, משלם נזק שלם:

פרק ג – משנה ד

באונס ובמפתה להקל ולהחמיר. כיצד. אחד שאנס ופתה את הגדולה שבכהנה ואת הקטנה שבישראל, נותן חמשים סלע. והבשת והפגם, הכל לפי המביש והמתביש:

פרק ג – משנה ה

במוציא שם רע להקל ולהחמיר. כיצד. אחד שהוציא שם רע על הגדולה שבכהנה ועל הקטנה שבישראל, נותן מאה סלע. נמצא האומר בפיו יתר מן העושה מעשה. שכן מצינו, שלא נחתם גזר דין על אבותינו במדבר אלא על לשון הרע, שנאמר (במדבר יד), וינסו אתי זה עשר פעמים ולא שמעו בקולי:

ערכין ד:א – ד:ד

פרק ד – משנה א

השג יד, בנודר. והשנים, בנודר. והערכים, בנעדר, והערך, בזמן הערך. השג יד בנודר, כיצד. עני שהעריך את העשיר, נותן ערך עני. ועשיר שהעריך את העני, נותן ערך עשיר:

פרק ד – משנה ב

אבל בקרבנות אינו כן. הרי שאמר, קרבנו של מצרע זה עלי. אם היה מצרע עני, מביא קרבן עני. עשיר, מביא קרבן עשיר. רבי אומר, אומר אני אף בערכין כן. וכי מפני מה עני שהעריך את העשיר נותן ערך עני, שאין העשיר חייב כלום. אבל העשיר שאמר ערכי עלי, ושמע העני ואמר, מה שאמר זה עלי, נותן ערך עשיר. היה עני והעשיר או עשיר והעני, נותן ערך עשיר. רבי יהודה אומר, אפלו עני והעשיר וחסר והעני, נותן ערך עשיר:

פרק ד – משנה ג

אבל בקרבנות אינו כן, אפלו אביו מת והניח לו רבוא, ספינתו בים ובאו ברבואות, אין להקדש בהו כלום:

פרק ד – משנה ד

שנים בנדר כיצד, ילד שהעריך את הזקן, נותן ערך זקן. וזקן שהעריך את הילד, נותן ערך ילד. וערכים בנעדר כיצד, איש שהעריך את האשה, נותן ערך אשה. ואשה שהעריכה את האיש, נותנת ערך איש. והערך בזמן הערך כיצד, העריכו פחות מבן חמש ונעשה יותר על בן חמש, פחות מבן עשרים ונעשה יותר על בן עשרים, נותן כזמן הערך. יום שלשים, כלמטה ממנו. שנת חמש ושנת עשרים, כלמטה ממנו, שנאמר (ויקרא כז), ואם מבן ששים שנה ומעלה אם זכר, הרי אנו למדים בכלם משנת ששים. מה שנת ששים כלמטה ממנה, אף שנת חמש ושנת עשרים כלמטה ממנה.

הו. אם עָשָׂה שְׁנַת שְׁשִׁים כְּלִמְטָה מְמוֹנָה לְהַחְמִיר, נַעֲשֶׂה שְׁנַת חֲמֵשׁ
וּשְׁנַת עֶשְׂרִים כְּלִמְטָה מְמוֹנָה לְהַקֵּל. תִּלְמוּד לֹאֵמֵר, שָׁנָה שָׁנָה, לְגִזְרָה שְׂוָה.
כִּי שָׁנָה הָאֲמוּרָה בְּשְׁנַת שְׁשִׁים, כְּלִמְטָה מְמוֹנָה, אִף שָׁנָה הָאֲמוּרָה בְּשְׁנַת
חֲמֵשׁ וּשְׁנַת עֶשְׂרִים, כְּלִמְטָה מְמוֹנָה, בֵּין לְהַקֵּל בֵּין לְהַחְמִיר. רַבִּי אֶלְעָזָר
אוֹמֵר, עַד שִׁיְהִיו יִתְרוֹת עַל הַשָּׁנִים חֲדָשׁ וַיּוֹם אֶחָד:

ערכין היא – היד

פרק ה – משנה א

האומר, משקלי עלי, נותן משקלו. אם כסף, כסף. אם זהב, זהב. מעשה באמה של ירמטיה שאמרה, משקל בתי עלי, ועלתה לירושלים, ושקלוה ונתנה משקלה זהב. משקל ידי עלי, רבי יהודה אומר, ממלא חבית מים ומכניסה עד מרפקו, ושוקל בשר חמור וגידין ועצמות ונותן לתוכה עד שתתמלא. אמר רבי יוסי, וכי היאך אפשר לכוון בשר כנגד בשר ועצמות כנגד עצמות. אלא שמין את היד כמה היא ראויה לשקל:

פרק ה – משנה ב

דמי ידי עלי, שמין אותו, כמה הוא שוה ביד, וכמה הוא שוה בלא יד. זה חמור בנדרים מבערךין. וחמור בערכין מבנדרים, כיצד. האומר, ערכי עלי, ומת, יתנו היורשין. דמי עלי, ומת, לא יתנו היורשים, שאין דמים למתים. ערך ידי וערך רגלי עלי, לא אמר כלום. ערך ראשי וערך כבדי עלי, נותן ערך כלו. זה הכלל, דבר שהנשמה תלויה בו, נותן ערך כלו:

פרק ה – משנה ג

חצי ערכי עלי, נותן חצי ערכו. ערך חציי עלי, נותן ערך כלו. חצי דמי עלי, נותן חצי דמיו. דמי חציי עלי, נותן דמי כלו. זה הכלל, דבר שהנשמה תלויה בו, נותן ערך כלו:

פרק ה – משנה ד

האומר, ערכו של פלוני עלי, מת הנודר והנדר, יתנו היורשין. דמיו של פלוני עלי, מת הנודר, יתנו היורשין. מת הנדר, לא יתנו היורשין, שאין דמים למתים:

ערכין ה:ה – ו:ב

פרק ה – משנה ה

שׁוֹר זֶה עוֹלָה, בֵּית זֶה קָרְבָּן, מֵת הַשּׁוֹר וְנִפְל הַבַּיִת, אֵינוֹ חַיֵּב לְשֵׁלֶם. דְּמֵי שׁוֹר זֶה עָלֵי עוֹלָה, אוֹ דְמֵי בֵּית זֶה עָלֵי קָרְבָּן, מֵת הַשּׁוֹר וְנִפְל הַבַּיִת, חַיֵּב לְשֵׁלֶם:

פרק ה – משנה ו

חַיֵּי עֲרָכִים, מְמַשְׁכְּנִין אוֹתָן. חַיֵּי חֲטָאוֹת וְאֲשָׁמוֹת, אֵין מְמַשְׁכְּנִין אוֹתָן. חַיֵּי עוֹלוֹת וְשִׁלְמִים, מְמַשְׁכְּנִין אוֹתָן אִף עַל פִּי שְׂאִין מִתְכַּפֵּר לוֹ עַד שְׂיִתְרַצֶּה, שְׁנֵאֲמַר (וַיִּקְרָא א), לְרִצּוֹנוֹ, כּוֹפִין אוֹתוֹ עַד שְׂיִאמַר, רוֹצֶה אָנִי. וְכֵן אֵתָּה אוֹמֵר בְּגִטֵי נָשִׁים, כּוֹפִין אוֹתוֹ עַד שְׂיִאמַר, רוֹצֶה אָנִי:

פרק ו – משנה א

שׁוֹם הִיְתוּמִים, שְׁלֹשִׁים יוֹם, וְשׁוֹם הַהֶקְדָּשׁ, שְׁשִׁים יוֹם, וּמְכַרְיִזִין בְּבִקְרָה וּבְעָרָב. הַמְקַדֵּשׁ נִכְסֵיוֹ וְהִיְתָה עָלָיו כְּתִבַּת אִשָּׁה, רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר, כְּשִׁיגְרָשְׁנָה, יִדִּיר הַנָּאָה. רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ אוֹמֵר, אֵינוֹ צָרִיד. כִּיּוֹצֵא בּוֹ אָמַר רַבִּן שְׁמַעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל, אִף הָעֶרֶב לְאִשָּׁה בְּכִתְבָתָּהּ וְהִיא בַעֲלָהּ מְגֵרָשָׁה, יִדִּיר הַנָּאָה, שְׂמָא יַעֲשֶׂה קְנוּנִיָּא עַל נִכְסֵיוֹ שֶׁל זֶה וַיַּחֲזִיר אֶת אִשְׁתּוֹ:

פרק ו – משנה ב

הַמְקַדֵּשׁ נִכְסֵיוֹ וְהִיְתָה עָלָיו כְּתִבַּת אִשָּׁה וּבַעַל חוֹב, אֵין הָאִשָּׁה יְכוּלָה לְגַבּוֹת כְּתִבָתָּהּ מִן הַהֶקְדָּשׁ, וְלֹא בַעַל חוֹב אֶת חוֹבוֹ, אֶלָּא הַפּוֹדֶה פּוֹדֶה עַל מְנַת לִתּוֹ לְאִשָּׁה כְּתִבָתָּהּ וּלְבַעַל חוֹב אֶת חוֹבוֹ. הַקַּדֵּשׁ תִּשְׁעִים מְנָה וְהִיא חוֹבוֹ מֵאָה מְנָה, מוֹסִיף עוֹד דִּינָר וּפּוֹדֶה בּוֹ אֶת הַנִּכְסִים הַלְלוֹ, עַל מְנַת לִתּוֹ לְאִשָּׁה כְּתִבָתָּהּ וּלְבַעַל חוֹב אֶת חוֹבוֹ:

ערכין ו:ג – ז:א

פרק 1 – משנה ג

אף על פי שאמרו, חיבי ערכין ממשכנין אותן, נותנין לו מזון שלשים יום וכסות שנים עשר חדש ומטה מצעת וסנדליו ותפלין. לו, אבל לא לאשתו ולא לבניו. אם היה אפון, נותנין לו שני כלי אמנות מכל מין ומין. חרש, נותנין לו שני מעצדין ושתי מגרות. רבי אליעזר אומר, אם היה אפר, נותנין לו את צמדו. חמר, נותנין לו את חמורו:

פרק 1 – משנה ד

היה מין אחד מרבה ומין אחד מעט, אין אומרים לו למכר מן המרבה ולקח לו מן המעט, אלא נותנין לו שני מינין מן המרבה וכל שיש לו מן המעט. המקדיש את נכסיו, מעלין לו את תפלו:

פרק 1 – משנה ה

אחד המקדיש את נכסיו, ואחד המעריך את עצמו, אין לו, לא בכסות אשתו, ולא בכסות בניו, ולא בצבע שצבען לשמן, ולא בסנדלים חדשים שלקחו לשמן. אף על פי שאמרו, עבדים נמכרים בכסותן לשבח, שאם תלקח לו כסות בשלשים דינר, משביח הוא מנה, וכן פרה, אם ממתינים אותה לאטליס, משבחת היא, וכן מרגלית, אם מעלין אותה לכרד, משבחת היא, אין להקדש אלא מקומו ושעתו:

פרק 2 – משנה א

אין מקדישין לפני היובל פחות משתי שנים. ולא גואלין לאחר היובל פחות משנה. אין מחשבין חדשים להקדש. אבל ההקדש מחשב חדשים. המקדיש את שדהו בשעת היובל, נותן בזרע חמר שערים חמשים שקל כסף. היו שם נקעים עמקים עשרה טפחים או סלעים גבוהים עשרה טפחים, אין נמדדים עמה. פחות מכאן, נמדדים עמה. הקדישה שתים או שלש שנים לפני היובל, נותן סלע ופנדיון לשנה.

אם אָמַר הָרִינִי נוֹתֵן דְּבַר שָׁנָה בְּשָׁנָה, אֵין שׁוֹמְעִין לוֹ, אֶלָּא נוֹתֵן אֶת כָּלוּ
כְּאֶחָד:

ערכין זב – זזה

פרק ז – משנה ב

אָחַד הַבְּעָלִים, וְאֶחָד כָּל הָאָדָם. מֵה בֵּין הַבְּעָלִים לְבֵין כָּל הָאָדָם,
אֵלָא שֶׁהַבְּעָלִים נוֹתְנִים חֲמֵשׁ, וְכָל אָדָם אֵינוֹ נוֹתֵן חֲמֵשׁ:

פרק ז – משנה ג

הַקְּדִישָׁה וּגְאָלָהּ, אֵינָהּ יוֹצֵאָה מִיָּדוֹ בַּיּוֹבֵל. גְּאָלָהּ בְּנוֹ, יוֹצֵאָה לְאָבִיו
בַּיּוֹבֵל. גְּאָלָהּ אַחֵר אוֹ אֶחָד מִן הַקְּרוֹבִים וּגְאָלָהּ מִיָּדוֹ, אֵינָהּ יוֹצֵאָה מִיָּדוֹ
בַּיּוֹבֵל. גְּאָלָהּ אֶחָד מִן הַכֹּהֲנִים וְהָרִי הִיא תַּחַת יָדוֹ, לֹא יֹאמֵר הוֹאִיל וְהִיא
יוֹצֵאָה לַכֹּהֲנִים בַּיּוֹבֵל וְהָרִי הִיא תַּחַת יָדִי, הָרִי הִיא שְׁלִי, אֵלָא יוֹצֵאָה לְכָל
אֶחָיו הַכֹּהֲנִים:

פרק ז – משנה ד

הַגֵּיעַ הַיּוֹבֵל וְלֹא נִגְאָלָהּ, הַכֹּהֲנִים נִכְנְסִים לְתוֹכָהּ וְנוֹתְנִים אֶת דְּמֶיהָ,
דְּבָרֵי רַבִּי יְהוּדָה. רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר, נִכְנְסִין, אֲבָל לֹא נוֹתְנִין.
רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר, לֹא נִכְנְסִין וְלֹא נוֹתְנִין, אֵלָא נִקְרָאת שְׂדֵה רְטוּשִׁים,
עַד הַיּוֹבֵל הַשְּׁנִי. הַגֵּיעַ הַיּוֹבֵל הַשְּׁנִי וְלֹא נִגְאָלָהּ, נִקְרָאת רְטוּשֵׁי רְטוּשִׁין
עַד הַיּוֹבֵל הַשְּׁלִישִׁי. לְעוֹלָם אֵין הַכֹּהֲנִים נִכְנְסִין לְתוֹכָהּ, עַד שִׁיגְאָלָנָהּ
אַחֵר:

פרק ז – משנה ה

הַלּוֹקַח שְׂדֵה מֵאָבִיו, מֵת אָבִיו וְאַחֵר כֶּד הַקְּדִישָׁה, הָרִי הִיא כְּשֵׁדָה אַחְזָה.
הַקְּדִישָׁה וְאַחֵר כֶּד מֵת אָבִיו, הָרִי הִיא כְּשֵׁדָה מִקְנָה, דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר.
וְרַבִּי יְהוּדָה וְרַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמְרִים, כְּשֵׁדָה אַחְזָה, שְׁנֵאמַר (וַיִּקְרָא כֹז),
וְאִם אֶת שְׂדֵה מִקְנָתוֹ אֲשֶׁר לֹא מִשְׂדֵה אַחְזָתוֹ, שְׂדֵה שְׂאִינָה רְאוּיָה לֵהִיֹּת
שְׂדֵה אַחְזָה, יוֹצֵאת זֹ, שֶׁהִיא רְאוּיָה לֵהִיֹּת שְׂדֵה אַחְזָה.
שְׂדֵה מִקְנָה אֵינָהּ יוֹצֵאָה לַכֹּהֲנִים בַּיּוֹבֵל, שְׂאִין אָדָם מִקְדִּישׁ דְּבַר שְׂאִינוֹ
שְׁלוֹ. כֹּהֲנִים וְלוֹיִם מִקְדִּישִׁים לְעוֹלָם, וְגוֹאֲלִין לְעוֹלָם, בֵּין לְפָנֵי הַיּוֹבֵל, בֵּין
לְאַחֵר הַיּוֹבֵל:

ערכין ח:א – ח:ד

פרק ח – משנה א

הַמְקַדֵּישׁ אֶת שְׁדֵהוּ בַשָּׁעָה שְׂאִינָה יוֹבֵל, אוֹמְרִים לוֹ פְּתַח אֶתָּה רִאשׁוֹן, שֶׁהַבְּעָלִים נוֹתְנִים חֶמֶשׁ, וְכָל אָדָם אֵינוֹ נוֹתֵן חֶמֶשׁ. מַעֲשֶׂה בְּאֶחָד שֶׁהִקְדִּישׁ אֶת שְׁדֵהוּ מִפְּנֵי רְעֵתָהּ, אָמְרוּ לוֹ, פְּתַח אֶתָּה רִאשׁוֹן. אָמַר, הֲרִי הִיא שְׁלִי בְּאֶסֶר. אָמַר רַבִּי יוֹסִי, לֹא אָמַר זֶה אֶלָּא בְּכַבִּיצָה, שֶׁהִקְדִּישׁ נִפְדָּה בְּכֶסֶף וּבְשׂוּהָ כֶסֶף. אָמַר לוֹ, הִגִּיעַתָּךְ, נִמְצָא מִפְּסִיד אֶסֶר, וְשְׁדֵהוּ לִפְנֵינוּ:

פרק ח – משנה ב

אָמַר אֶחָד, הֲרִי הִיא שְׁלִי בְּעֶשֶׂר סְלָעִים, וְאֶחָד אוֹמֵר בְּעֶשְׂרִים, וְאֶחָד אוֹמֵר בְּשָׁלְשִׁים, וְאֶחָד אוֹמֵר בְּאַרְבָּעִים, וְאֶחָד אוֹמֵר בְּחֲמִשִּׁים. חֲזַר בּוֹ שֶׁל חֲמִשִּׁים, מִמִּשְׁכָּנִין מִנְּכָסָיו עַד עֶשֶׂר. חֲזַר בּוֹ שֶׁל אַרְבָּעִים, מִמִּשְׁכָּנִין מִנְּכָסָיו עַד עֶשֶׂר. חֲזַר בּוֹ שֶׁל שְׁלֹשִׁים, מִמִּשְׁכָּנִין מִנְּכָסָיו עַד עֶשֶׂר. חֲזַר בּוֹ שֶׁל עֶשְׂרִים, מִמִּשְׁכָּנִים מִנְּכָסָיו עַד עֶשֶׂר. חֲזַר בּוֹ שֶׁל עֶשֶׂר, מוֹכְרִים אוֹתָהּ בְּשׂוּיָהּ וְנִפְרָעִים מִשָּׁל עֶשֶׂר אֶת הַמּוֹתֵר. הַבְּעָלִים אוֹמְרִים בְּעֶשְׂרִים, וְכָל אָדָם אוֹמְרִים בְּעֶשְׂרִים, הַבְּעָלִים קוֹדְמִים, מִפְּנֵי שֶׁהוּ מוֹסִיפִין חֶמֶשׁ:

פרק ח – משנה ג

אָמַר אֶחָד, הֲרִי הִיא שְׁלִי בְּעֶשְׂרִים וְאַחַת, הַבְּעָלִים נוֹתְנִים עֶשְׂרִים וְשֵׁשׁ. בְּעֶשְׂרִים וְשֵׁתִים, הַבְּעָלִים נוֹתְנִים עֶשְׂרִים וְשִׁבְעִים. בְּעֶשְׂרִים וְשָׁלֹשׁ, הַבְּעָלִים נוֹתְנִים עֶשְׂרִים וְשִׁמְנֵה. בְּעֶשְׂרִים וְאַרְבַּע, הַבְּעָלִים נוֹתְנִים תְּשַׁעָּה וְעֶשְׂרִים. בְּחֲמִשָּׁה וְעֶשְׂרִים, הַבְּעָלִים נוֹתְנִים שְׁלֹשִׁים, שְׂאִין מוֹסִיפִין חֶמֶשׁ עַל עֲלוּיוֹ שֶׁל זֶה. אָמַר אֶחָד, הֲרִי הִיא שְׁלִי בְּעֶשְׂרִים וְשֵׁשׁ, אִם רָצוּ הַבְּעָלִים לִתֵּן שְׁלֹשִׁים וְאֶחָד וְדִינָר, הַבְּעָלִים קוֹדְמִים. וְאִם לֹא, אוֹמְרִים, הִגִּיעַתָּךְ:

פרק ח - משנה ד

מִחֲרִים אָדָם מִצֵּאֲנוּ וּמִבְּקָרוֹ, מִעֲבָדָיו וּמִשְׁפָּחוֹתָיו הַכְּנַעֲנִים, וּמִשָּׂדֶה
אֲחֻזָּתוֹ. וְאִם הֶחְרִים אֶת כָּלֹן, אֵינֶן מִחֲרָמִין, דְּבַרֵי רַבִּי אֱלֶעָזָר.
אָמַר רַבִּי אֱלֶעָזָר בֶּן עֲזַרְיָה, מָה אִם לַגֶּבֶה, אֵין אָדָם רִשְׁאֵי לְהַחֲרִים אֶת
כָּל נִכְסָיו, עַל אַחַת כְּמֹה וְכְמֹה שְׂיֵהָ אָדָם חַיֵּב לְהִיּוֹת חָס עַל נִכְסָיו:

ערכין ח:ה – ט:א

פרק ח – משנה ה

המחרים בנו ובתו, עבדו ושפחתו העברים, ושדה מקנתו, אינן מחרמים, שאין אדם מחרים דבר שאינו שלו. כהנים ולוים אינן מחרמין, דברי רבי יהודה. רבי שמעון אומר, הפהנים אינן מחרמין, שהחרמים שלהם. הלויים מחרמין, שאין החרמים שלהן. רבי אומר, נראים דברי רבי יהודה בקרקעות, שנאמר (ויקרא כה), כי אחזת עולם הוא להם, ודברי רבי שמעון במטלטלים, שאין החרמים שלהם:

פרק ח – משנה ו

חרמי כהנים אין להם פדיון, אלא נתנים לפהנים. רבי יהודה בן בתירא אומר, סתם חרמים לבדק הבית, שנאמר (שם כז), כל חרם קדש קדשים הוא לה. וחכמים אומרים, סתם חרמים לפהנים, שנאמר (שם), כשדה החרם לפהן תהיה אחזתו. אם כן, למה נאמר כל חרם קדש קדשים הוא לה. שהוא חל על קדשי קדשים ועל קדשים קלים:

פרק ח – משנה ז

מחרים אדם את קדשיו, בין קדשי קדשים ובין קדשים קלים. אם נדר, נותן את הדמים. אם נדבה, נותן את טובתו. שור זה עולה, אומדים כמה אדם רוצה לתן בשור זה להעלותו עולה, שאינו רשאי. הבכור, בין תמים בין בעל מום, מחרמין אותו. כיצד פודין אותו. הפודין אומדים כמה אדם רוצה לתן בבכור זה, לתנו לבן בתו או לבן אחותו. רבי ישמעאל אומר, כתוב אחד אומר תקדיש, וכתוב אחד אומר אל תקדיש. אי אפשר לומר תקדיש, שכבר נאמר אל תקדיש, ואי אפשר לומר אל תקדיש, שכבר נאמר תקדיש. אמור מעתה, מקדישו אתה הקדש עלוי, ואין אתה מקדישו הקדש מזבח:

פרק ט - משנה א

המוכר את שדהו בשעת היובל, אינו מתר לגאול פחות משתי שנים, שנאמר (ויקרא כה), במספר שני תבואת ימכר לך. היתה שנת שדפון וירקון או שביעית, אינה עולה מן המנין. נרה או הובירה, עולה לו מן המנין. רבי אלעזר אומר, מכרה לו לפני ראש השנה והיא מלאה פרות, הרי זה אוכל ממנה שלש תבואות לשתי שנים:

ערכין ט:ב – ט:ה

פרק ט – משנה ב

מְכָרָה לְרֵאשׁוֹן בְּמוֹנָה, וּמְכָר הָרֵאשׁוֹן לְשֵׁנִי בְּמֵאֲתִים, אֵינוֹ מְחַשֵּׁב אֶלָּא עִם הָרֵאשׁוֹן, שֶׁנֶּאֱמַר, לְאִישׁ אֲשֶׁר מָכַר לוֹ. מְכָרָה לְרֵאשׁוֹן בְּמֵאֲתִים, וּמְכָר הָרֵאשׁוֹן לְשֵׁנִי בְּמוֹנָה, אֵינוֹ מְחַשֵּׁב אֶלָּא עִם הָאֲחֵרוֹן, שֶׁנֶּאֱמַר (שם), לְאִישׁ, לְאִישׁ אֲשֶׁר בְּתוֹכָהּ. לֹא יִמְכַר בְּרַחוּק וַיִּגְאֹל בְּקָרוֹב, בְּרַע וַיִּגְאֹל בְּיָפָה. לֹא יִלְוֶה וַיִּגְאֹל, וְלֹא יִגְאֹל לְחֻצָּאִים. וּבִהְקַדְשׁ מִתֵּר בְּכֻלּוֹ. זֶה חֲמֹר בְּהַדְיוּט מִבְּהַקְדָּשׁ:

פרק ט – משנה ג

הַמְּוֹכֵר בֵּית בְּבֵתֵי עָרֵי חוֹמָה, הֵרִי זֶה גּוֹאֵל מִיָּד, וְגוֹאֵל כָּל שְׁנַיִם עָשָׂר חֳדָשׁ, הֵרִי זֶה כְּמוֹן רֵבִית וְאֵינָהּ רֵבִית. מֵת הַמְּוֹכֵר, יִגְאֹל בְּנוֹ. מֵת הַלּוֹקֵחַ, יִגְאֹל מִיָּד בְּנוֹ. אֵינוֹ מוֹנֶה לוֹ שָׁנָה אֶלָּא מִשְׁעָה שְׁמֹכֵר לוֹ, שֶׁנֶּאֱמַר (שם), עַד מְלֵאת לוֹ שָׁנָה תְּמִימָה. וּכְשֶׁהוּא אוֹמֵר תְּמִימָה, לְהַבִּיא חֳדָשׁ הָעֶבֶר. רַבִּי אוֹמֵר, יִתֵּן לוֹ שָׁנָה וְעֶבֶרָה:

פרק ט – משנה ד

הַגִּיעַ יוֹם שְׁנַיִם עָשָׂר חֳדָשׁ וְלֹא נִגְאֹל, הֵיָה חָלוּט לוֹ, אֶחָד הַלּוֹקֵחַ וְאֶחָד שֹׁנֵת לוֹ מִתְּנָה, שֶׁנֶּאֱמַר לְצִמִּיתוֹת. בְּרֵאשׁוֹנָה הֵיָה נִטְמָן יוֹם שְׁנַיִם עָשָׂר חֳדָשׁ, שִׁיָּהָא חָלוּט לוֹ. הַתְּקִין הַלֵּל הַזֶּקֶן, שִׁיָּהָא חוֹלֵשׁ אֶת מְעוֹתָיו בְּלִשְׁכָּה, וַיְהִי שׁוֹבֵר אֶת הַדְּלֵת וְנִכְנַס. אֵימַתִּי שִׁירְצָה הָלָה, יָבֵא וַיִּטַּל אֶת מְעוֹתָיו:

פרק ט – משנה ה

כֹּל שֶׁהוּא לְפָנִים מִן הַחוֹמָה, הֵרִי הוּא כְּבֵתֵי עָרֵי חוֹמָה, חוּץ מִן הַשְּׂדוֹת. רַבִּי מֵאִיר אוֹמֵר, אִף הַשְּׂדוֹת. בֵּית הַבְּנוֹי בְּחוֹמָה, רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, אֵינוֹ כְּבֵתֵי עָרֵי חוֹמָה. רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר, כִּתְל הַחִיצוֹן הִיא חוֹמָתוֹ:

ערכין ט:ו – תמורה א:א

פרק ט – משנה ו

עיר שגגותיה חומתה, ושאינה מקפת חומה מימות יהושע בן נון, אינה כבתי ערי חומה. ואלו הן בתי ערי חומה, שלש חצרות של שני שני בתים, מקפות חומה מימות יהושע בן נון, כגון קצרה הישנה של צפורים, וחקרה של גוש חלב, ויודפת הישנה, וגמלא, וגדוד, וחדיד, ואונו, וירושלים, וכן פיצא בהו:

פרק ט – משנה ז

בתי החצרים, נותנים להם כח היפה שבבתי ערי חומה וכח היפה שבשדות. נגאלין מיד, ונגאלין כל שנים עשר חדש כבתים, ויוצאים ביובל ובגרעון כסף כשדות. ואלו הן בתי חצרים, שתי חצרות של שני שני בתים, אף על פי שמקפין חומה מימות יהושע בן נון, הרי אלו כבתי חצרים:

פרק ט – משנה ח

ישראל שירש אבי אמו לוי, אינו גואל כסדר הזה. וכן לוי שירש את אבי אמו ישראל, אינו גואל כסדר הזה, שנאמר (ויקרא כה), כי בתי ערי הלויים, עד שיהא לוי ובערי הלויים, דברי רבי. וחקמים אומרים, אין הדברים אומרים אלא בערי הלויים. אין עושים שדה מגרש ולא מגרש שדה, ולא מגרש עיר ולא עיר מגרש. אמר רבי אליעזר, במה דברים אומרים. בערי הלויים. אבל בערי ישראל, עושין שדה מגרש ולא מגרש שדה, מגרש עיר ולא עיר מגרש, כדי שלא יחריבו את ערי ישראל. הכהנים והלויים מוכרים לעולם וגואלים לעולם, שנאמר (שם), גאלת עולם תהיה ללויים:

הדרן עלך מסכת ערכין
מזל טוב!

מסכת תמורה
פרק א – משנה א

הכל מְמִירִים, אֶחָד אֲנָשִׁים וְאֶחָד נָשִׁים. לֹא שְׂאֵדָם רִשְׁאֵי לְהַמִּיר,
אֲלֵא, שְׂאֵם הַמִּיר, מוֹמֵר, וְסוֹפֵג אֶת הָאֲרֻבָּעִים. הַכֹּהֲנִים מְמִירִים אֶת
שְׂלֵהֶם, וְיִשְׂרָאֵל מְמִירִים אֶת שְׂלֵהֶם. אֵין הַכֹּהֲנִים מְמִירִים לֹא בְּחֻטָּאת
וְלֹא בְּאִשָּׁם וְלֹא בְּבִכּוֹר. אָמַר רַבִּי יוֹחָנָן בֶּן נוּרִי, וְכִי מוֹפְנֵי מָה אֵין מְמִירִים
בְּבִכּוֹר. אָמַר לוֹ רַבִּי עֲקִיבָא, חֻטָּאת וְאִשָּׁם מִתְּנָה לְכֹהֵן, וְהַבְּכוֹר מִתְּנָה
לְכֹהֵן. מָה חֻטָּאת וְאִשָּׁם אֵין מְמִירִים בּוֹ, אִף הַבְּכוֹר לֹא יִמְיָרְנוּ בּוֹ.
אָמַר לוֹ רַבִּי יוֹחָנָן בֶּן נוּרִי, מָה לִּי אֵינוֹ מְמִיר בְּחֻטָּאת וּבְאִשָּׁם, שְׂאֵין זָכִין
בָּהֶן בְּחַיִּיהֶם. תֹּאמַר בְּבִכּוֹר, שְׂזָכִין בּוֹ בְּחַיָּיו. אָמַר לוֹ רַבִּי עֲקִיבָא, וְהֵלֵא
כָּבֵר נְאֻמָּר, וְהִזָּה הוּא וּתְמוּרָתוֹ יִהְיֶה קֹדֶשׁ (וַיִּקְרָא כֹז), הֵיכֵן קֹדֶשׁ חֻלָּה
עָלָיו, בְּבֵית הַבְּעָלִים, אִף תְּמוּרָה בְּבֵית הַבְּעָלִים: